

Emma sad på madrassen og blev en smule overrasket, da Noah lige pludselig sad ved siden af hende. Hun kiggede nysgerrigt på ham, men man kunne også se, at hun var både sur og lettet på samme tid.

"Hvorfor tog du bare afsted?" spurgte hun. Nysgerrigheden tog dog hurtigt over. "Har du fået afleveret tungen?" fortsatte hun. "Mødte du Saxo igen?"

Emma kunne som sædvanlig ikke stoppe med at stille spørgsmål. Noah rystede lidt på hovedet og blinkede et par gange med øjnene. Han kom fra en mørk aften, hvor kun fakler lyste op. Nu sad han igen i Saxos Celle i nutiden i fuldt dagslys.

Emma blev utålmodig.

"Fortæl nu! Hvad er der sket? Du var ikke væk særlig længe."

Noah begyndte at fortælle. Han var slet ikke kommet tilbage til Saxo og pladsen foran klosterkirken, som han havde regnet med. I stedet var han landet mellem nogle træer tæt ved et stort træhus. Lige efter han var kommet, var en rytter kommet galoperende og havde bedt ham om at holde hesten.

Emma så helt forskrækket ud.

"Holdt du hans hest?" udbrød hun.

"Ja," sagde Noah. "Jaa, det gjorde jeg. Jeg er heldigvis ikke bange for heste."

Emma holdt nærmest vejret, mens hun sagde:

"Og hvad skete der så?"

Noah fortalte videre, at rytteren havde en lille bylt med en baby, som skulle afleveres til nogle fine folk i huset.

"Jeg tror, manden hed noget med Asser. I hvert fald hed den ene af hans to små sønner Absalon." Han kiggede spændt op på Emma og fortsatte: "Du ved Absalon! Ligesom ham, der er begravetovre i kirken, og ham, som Saxo fortalte om."

Emma var så begejstret, at hun måtte op at stå:

"Har du mødt Asser Rig?" nærmest råbte hun. "Og Absalon som lille dreng? Det er jo helt sindssygt det her." Hun hoppede næsten. "Hvor er det vildt," sagde hun så hurtigt, at hun næsten snublede over ordene. "Asser Rig er Absalons far. Det var også ham, som opdragede Valdemar. Han kom jo i pleje hos Asser Rig og Fru Inge, da hans far Knud Lavard blev dræbt". Imens hun sagde det, gik der noget op for hende. Hun kiggede på Noah, så sagde hun:

"Var den der lille baby Valdemar?"

Noah nikkede. Han måtte indrømme, at han var imponeret over hende. Hvordan kunne hun vide alt det? Han kunne ikke lade være med at spørge:

"Hvordan kan du regne det ud? Hvor ved du det der fra?"

Emma så lidt undrende ud og sagde:

"Det har Ibrahim jo lige fortalt omovre i kirken. Hørte du overhovedet ikke efter?"

Noah rystede på hovedet og tænkte sig om.

"Næ, ikke rigtig," sagde han så og skyndte sig at fortsætte: "Men jeg syntes, at jeg havde set den der rytter med babyen før".

Han gik hurtigt hen til spillepladen, han havde nemlig en idé om, hvor han havde set det.

"Jeps, lige her." Han pegede på spillepladen: "Jeg kom ind i det der spillefelt og ikke i det med Saxo." Noah kunne mærke en knugen i maven. "Måske kan jeg ikke få afleveret tangen," sagde han stille og havde nu igen filmen med den bange dreng inde i hovedet.

I det samme kunne de høre fodtrin ude foran døren. Noah kiggede uroligt på Emma.

"Hvad gør vi?" spurgte han.

"Vi prøver igen," svarede hun resolut. "Men jeg tror, at vi begge to skal holde på timeglasset, for at vi begge to kommer med. Og måske får det os også tilbage til Saxo."

Der var igen larm ude foran døren, måske var det Ibrahim, der kom for at få dem med. Emma kiggede Noah i øjnene, de greb begge to fat om timeglasset.

"En, to, tre," hviskede Emma, og så vendte de det.

Et øjeblik efter sad de begge ved et stort bøgetræ på en lille eng. Tæt ved lå en skov, og ikke langt fra skoven lå nogle huse. Det ene træhus var meget større end de andre. Solen skinne-
de, og det var tydeligvis sommer. Noah var den første, der sagde noget:

"Det her er i hvert fald ikke ved klosterkirken."

Han kunne ikke lade være med at være skuffet. Tangen lå stadig i hans lomme. Mon han nogensinde fik lagt den tilbage? Han kunne mærke, at han blev tung om hjertet. Han havde det virkelig dårligt med at være skyld i, at den anden dreng måske fik hugget næsen af. Kunne man overhovedet overleve uden sin næse?

Emma havde rejst sig op og kiggede sig omkring.

"Se!" sagde hun og pegede i retning af skoven. Ud fra træerne kom tre børn løbende. De havde sværd, og de så ud som om, de legede kamp. De kom imod Emma og Noah. Emma skyndte sig at sætte sig ned igen.

"Hvad gør vi?" spurgte hun.

Noah fik en stærk fornemmelse af, at det måske ikke ville være så smart at blive opdaget. Det var gået godt, da de mødte Saxo, men mange af arbejdsmændene havde kigget skeptisk på dem. Og måske havde han været heldig sidste gang, at det havde været halvmørkt, så rytteren ikke havde set hans moderne tøj. Lige inden timeglasset var løbet ud, var der jo også en, der kritisk havde spurgt, hvem han var. Han lagde sig ned på maven, og Emma fulgte efter. Måske kunne de gemme sig i det høje græs.

De kunne nu se, at børnene var tre drenge. To af dem var næsten lige store, men den tredje var mindre og yngre end de to andre. De var nu så tæt på, at Emma og Noah kunne høre, hvad de sagde. Den ene af de store drenge gad ikke lege mere med de to andre.

"Jeg gider ikke mere nu," sagde han irriteret. "Jeg går hjem til Fjenneslev og træner med far,"

fortsatte han lidt vigtigt. "Som den ældste søn, er det jo MIG, der skal være slægtens næste mægtige ridder." Han kiggede lidt hånligt på den ene af drengene. "Og du, Absalon, burde bruge din tid lidt mere fornuftigt. Det er vigtigt, at du får lært Bibelen grundigt at kende. Det har mor selv sagt."

Drengen, som åbenbart var Absalon, nikkede. Han vidste det godt.

"Vi kæmper bare lidt mere, så skal jeg nok lære Valdemar om Fadervor," sagde Absalon.

Den mindre dreng nikkede. Han måtte være Valdemar.

Emma kunne ikke lade være med at kigge op fra græsset. Hun ville gerne se Absalon og Valdemar. Men det havde også gjort hende nysgerrig, at den ene dreng havde sagt Fjenneslev. Hun kunne huske, at hun havde været på tur til Fjenneslev Kirke, og at hendes mor havde fortalt, at de to tårne på kirken var bygget, fordi der var blevet født to drenge - Absalon og hans tvillingebror, Esbern Snare. Hun prøvede at kigge sig omkring, men så langt øjet rakte, kunne hun ikke se en kirke. Der var vist flere ting ved den historie, der ikke helt passede. Mere nåede hun ikke at tænke, for Valdemar og Absalon kom gående over mod træet, og hun skyndte sig at lægge sig helt ned igen. Valdemar og Absalon satte sig op ad den anden side af det store træ. Emma og Noah lå bomstille.

"Vi vil altid hjælpe hinanden, ikke Valdemar?" sagde Absalon.

Valdemar nikkede.

"Altid!" sagde han. "Og når jeg har vundet en masse slag og bliver en mægtig konge, skal du velsigne mig og sørge for, at Gud vil være med mig."

Absalon nikkede alvorligt.

"Ja. Men jeg er nødt til at lære dig bønnen Fadervor, for hvis du vil være en mægtig konge, må du hele tiden være på god fod med Gud." Og så begyndte han at fortælle Valdemar om det sted i Bibelen, hvor Jesus lærte sine disciple at bede Fadervor:

"Jesus sagde til dem: 'Når I beder, skal I sige: pater noster, qui es in cælis...'"

Absalon sagde bønnen på et sprog, som Noah

og Emma ikke forstod. Til gengæld vidste både Emma og Noah godt, hvad Fadervor var. De havde begge været i kirke til barnedåb, og Noahs storesøster var blevet konfirmeret. Hun havde øvet sig ret meget på Fadervor derhjemme, for de skulle kunne sige den oppe i kirken, når de blev konfirmeret. Faktisk kunne Noahs mor den også udenad, mens hans far kun kunne sådan halvdelen af den. Det kunne godt være, at både Noah og Emma havde hørt Fadervor før, men det var bestemt ikke normalt, at børn snakkede sådan sammen om Gud. Det var igen helt tydeligt, at de ikke var i deres egen tid, og at det med Gud ikke var noget at spørge med i middelalderen. Noah kom igen i tanke om drengen og hvor hvid i hovedet, han var blevet, da den ældre mand havde sagt, at han ville komme i helvede.

Pludselig skubbede Emma kraftigt til Noah. Hun holdt timeglasset op uden at sige noget. Det var lige ved at løbe ud, og Noah skyndte sig at røre ved det. I det samme kunne de høre suset og mærke den sugende fornemmelse. De var på vej tilbage til nutiden.

